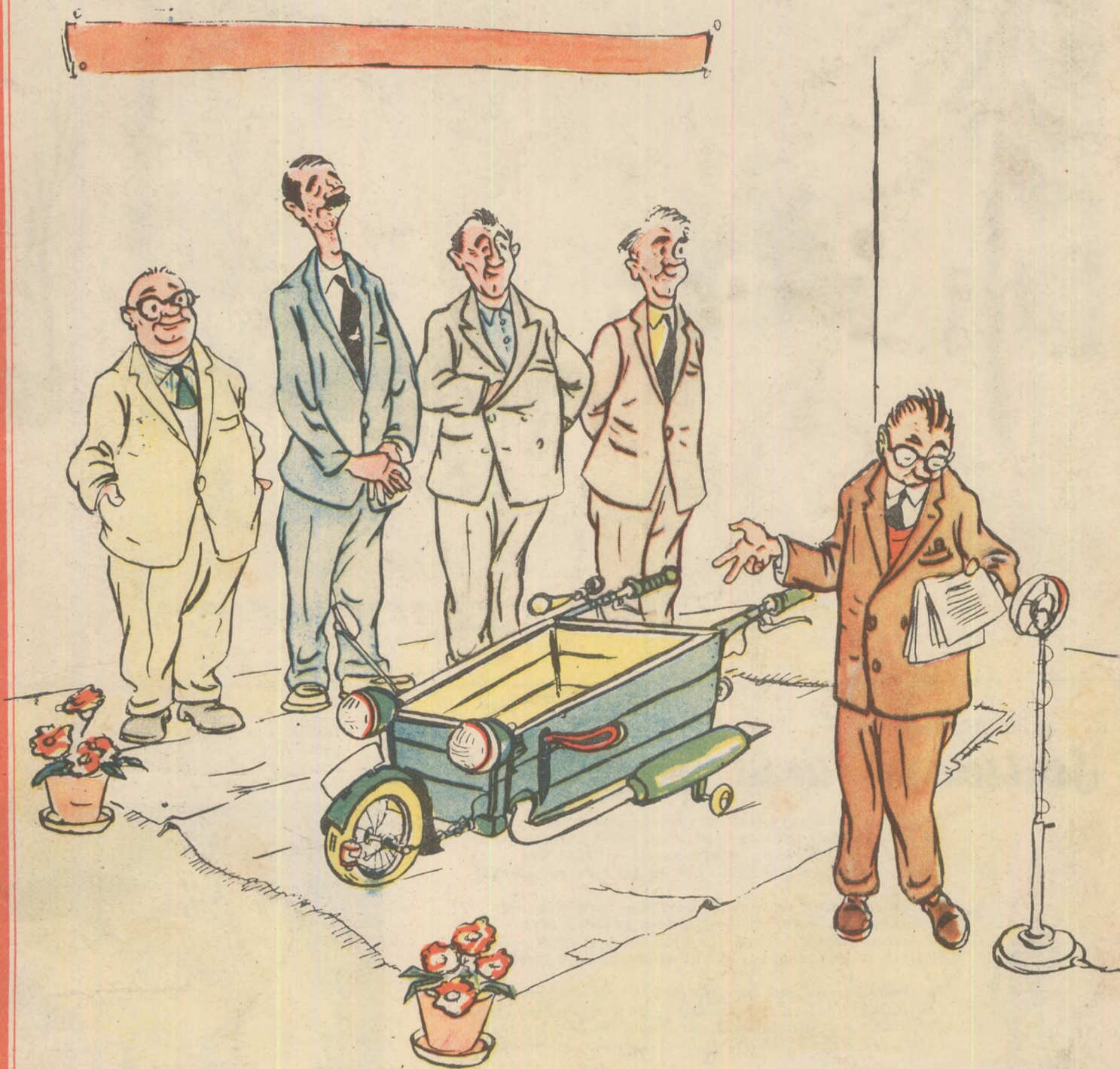

Mai sînt cabinete tehnice care sprijină unele inovații formale

Biblioteca
Hunedoara-Deva

COMISIA ȘI PROTEJATUL EI

Desen de MATTY

— Țin să mulțumesc tuturor pentru felul cum m-au încurajat și, mai ales, comisiei noastre de inovații, care prin felul cum a știut să mă îndrume...

URZICA

ANUL VIII ★ Nr. 2 (150) ★ 5 FEBRUARIE 1956 ★ 16 PAGINI • 75 BANI

ȘOFERUL : — Și mai repede ? !... Bine dar cu ce viteză ați vrea să mergem ?
— ...Păi așa... cu vreo zece comune pe oră !...

RADU STĂNESCU

Scrisoare unui poet liric

Nespus te invidiez, maestre, care în tîmbi sau în trohei,
Privind la viața noastră nouă, cînti toată frumusețea ei.
Ce minunată-i melodia, cînd mina-ți înfloară lira
Și ce prozaic sună versul, cînd eu bat toba cu satira !

Cutrețeri nopțile de toamnă, cu rîma pură și suavă
Și intonezi, sub clar de lună, într-o serafică octoaă
O melopee despre frunza ce cade moartă pe trotuar,
În timp ce eu... anunț ICAS-ul că strada e murdară iar !

Cu trîluri, poate mai gîngășe ca cele ale ciocîrlei,
Înalti spre slădot un imn fierbinte, ce îl înclină prieteniei !
De mine... mă îngrijorează, cînd unul de la „Aprozar”
E în prea strînsă „amicție” cu-n negustor particular !

Ce entuziastă-ți este fraza și mîndră-atunci cînd poeștești
Cum cartierul tău cu nouă clădire se împodobește,
Iar eu, ce cu pedanterie mi-arunc privirea pe un plan,
Semaaltzez că IGLL-ul urma să-o facă de un an !

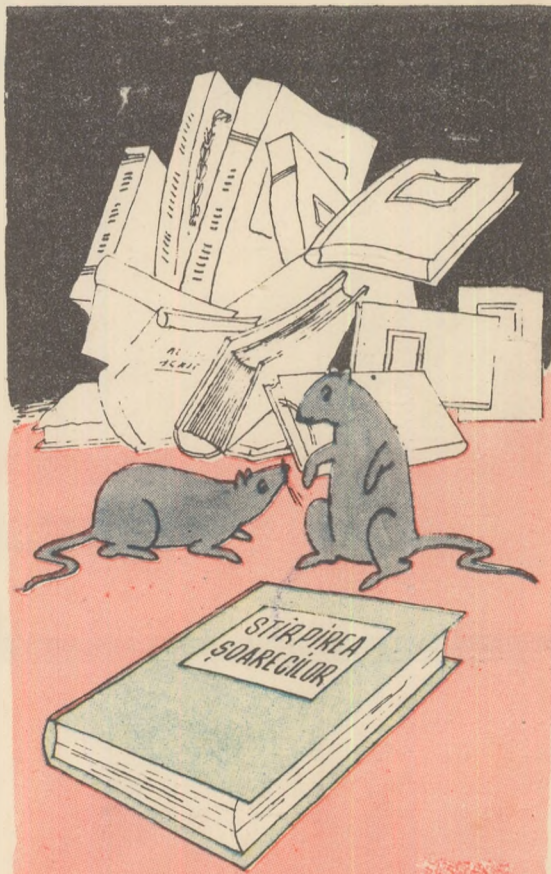
Ca tine-această bucurie o simt cînd într-un magazine,
Și ca și tine oăd belșugul ce se reflectă în vitrine.
Dar numai pînă la descrie tot ce-i expus în galantar
Eu... stau cu țeapa mea de veghe, să nu te fure la cîntar !

Cînd intri într-o industrie, ce lesne ți se îndreaptă pașii
Spre cel ce norma lasă-n urmă și stai de vorbă cu fruntașii
Iar eu, tot căutînd să aflu a cui mașină-ntîi se strică,
Îi iau cu resemnare-n suflet, un interviu lui... Marinică.

Te bucuri cînd în suburbană se instalează gaz metan
Și ai dreptate ! Tratul nostru mereu mai bun e an de an.
Eu... însă-i cert pe-aceia care, se mai întîmplă cîteodată,
Ne lasă, după ce și fac treaba, cu ulicioara defundată !

Aștept cu nerăbdare vremea cînd inutil-o fi satira
Ti-oi deveni atunci discipol, să-nvăț și eu să cînt cu lira !
Dar pînă-atunci, să știi, maestre, că trardatirul cel frumos
Îl poți cuprinde- ușor în mîna, pentru că spinii eu i-am scos !

Unele cooperative sîtești, în loc să
pună în vînzare cărțile pe care le pri-
mesc, le lasă uitate pe sub rafturi, su-
puse deteriorării.

-- Eu zic să începem cu asta !

Desen de BENEDICT GĂNESCU

Mă insoar

de I. AVIAN

O singura data în viață poate fi cineva atât de fericit cum sint eu; fiindcă numai o dată în viață se căsătorește omul pentru întâia oară.

Miine, dragii mei, miine... Miine, în sfârșit, mă înfațișez la sfatul popular. La secția cea mai sentimentală a sfatului. La secția unde vii singur, spui „da” și pleci doi. Vă invit și pe voi, dragii mei. Dacă nu-i stă cuiva în putință să vină, mă poate felicita și acasă. Darurile tot acolo le primesc. Și cu acest prilej o veți cunoaște și pe soția mea, pe Florica.

E tinăra, blondă, inteligentă și e vânzătoare la un magazin de stat la raionul „Galanterie”. Să nu fi fost vânzătoare, ehei, nu ne-am fi întâlnit, cred, nicicând. A hărăzit însă Dumnezeu să fie ea vânzătoare, iar eu să am nevoie de o pereche de mănuși de iarnă, căptușite. Binecuvîntat fie al de-a nascocit mănușile căptușite. Pentru că așa am cunoscut-o: intrînd în magazin pentru o pereche de mănuși.

Povestea își începe firul în primele zile ale lui decembrie. Gerul începu să mă înțepe cu mîi de ace și intrai în magazin. Mă oprii în fața vânzătoarelor. Mă privi o clipă. Ah, ochii aceia care m-au privit n-o să-i uit vreodată. Mă privi și mă întrebă binevoitoare:

- Ce doriți?

- Eu... eu...

Mă fisticilă ai domna unui licean. Ochii aceia! Se aflau în jurul meu teșghele, rafturi, vitrine, dar eu nu vedeam decît ochii ei.

- Ce dorește tovarășul?

- Ileana Costinzeana! bolborosii eu.

- Încercați la raionul pentru copii. Au sosit acolo niște păpuși.

- Aș dori... aș dori...

Dar ce-aș mai fi putut dori altceva decît să-mi îngăduie să-o privesc, să-o privesc o oră, două, trei, mereu, mereu... pînă la închiderea magazinului. M-am trezit însă dîndu-mi un răspuns sec, rece, comercial:

- O pereche de mănuși de piele, căptușite.

- Pentru moment lipsesc!

Acest „lipsesc”, care în alte magazine îmi zgîria neplăcut urechea, suna pe buzele ei asemenea unei melodii tulburătoare.

- Și... vă sosesc? Înginal eu.

- Nădăjduim... Ar fi trebuit să vă cumpărați mănuși de iarnă astă-vară. În iulie și august au fost rafturile pline. Mănuși căptușite cu blană, mănuși căptușite cu lînă... Încercați peste câteva zile. Mai veniți pe aici.

- Îmi îngăduiți? sării eu e emoționat. Și inima începu să-mi bată.

Cu greu m-am dezlîpît de teșghea, blagoslovînd fabricile care nu s-au îngrijit din vreme să aprovizioneze magazinele cu mănuși de iarnă. Mulțumită lor aveam acum cel mai bun pretext să mă înapoiez la draga mea.

Am revenit a doua zi, prîvind înfricoșat rafturile. Dacă au sosit!

- Ne-au sosit... făcu ea de după teșghea.

- Vai de mine!...

Pălisem.

- Maro, negre, bej. Dar nu-mai sortimente de toamnă!

Slavă domnului! gîndii eu mai liniștit.

- Trebuie să mai așteptați, hotări ea.

- Aștept, aștept cu dragă inimă! Pînă la ora opt, tot n-am nici o treabă!

- Ziceam să aveți răbdare încă o zi, două.

Am revenit a doua zi, și a treia zi, și a patra zi. Soarta se arătă bună cu mine. Ce s-ar fi ales din mica mea poveste de dragoste, dacă într-o bună zi, într-o zi de iarnă, aș fi găsit, așa, netam-nesam, mănuși de piele, căptușite?! Cum aș mai fi putut oare să-o revăd? S-o întilnesc?

Și totuși, după trei săptămîni, inevitabilul se produse: sosiră mănușile de iarnă. De data aceasta soarta nu mi-a mai zîmbit, pentru că Florica - îi aflasem și numele între timp - îmi pusese deoparte o pereche.

- Nu l am rostit eu „îndignat”. Perechea asta nu-mi aparține. S-o vinzi altuia! Eu... eu o să-ncerc altă dată. Te rog!...

Zadarnic.

- Mănușile s-au vîndut adineauri și, oricum, pentru perechea asta nu s-a vîndut deocamdată nici un cumpărător.

Stăruințele mele se prăbușiră în gol. M-am plîns, încă înainte de a le încerca, că-mi sînt strîmte, dar ea mi le-a întins cu cleștele. Am zărit apoi, nici eu nu știu cum, o pată între degete. Și ea mi-a curățat-o cu puțină apă! Îngrozitoare mănuși. Mi-a făcut bonul, și cînd lă rupt în cotor, parcă mi-ar fi rupt inima. Sărmana mea poveste de dragoste se destrămase odată cu bonul pe care se așterneau, dușmănoase, cele câteva cuvinte: „una per. mănuși barb. căpt.” La casă am făcut plata cu lacrimi în ochi și am ridicat pachetul de la ambalaj, ofînd. E de neînchipuit cîtă fericire și cîte iluzii prăbușite îți pot aduce o pereche de mănuși căptușite! Dar... dar...

o scîlpire de o clipită îmi lumină fața înnegurată. Iată-mă iar în fața Floriciei!

- Știi... aș vrea... aș vrea... Privirile îmi lunecară de-a lungul rafturilor... Aș vrea cîteva perechi de ciorapi. Găsesc?

- Desigur!

Totul s-a sfîrșit!...

- Măsură mare? Ce număr purtați la pantofi?

- Măsură potrivită. Pentru pantofi 40.

- Mărimea asta lipsește!

- Uraaa!

- Mă rog?!?

- Nu mă ruga nimic!...

Iată de unde poate răsări norocul! Dintr-un ciorap!

- Ciorapi măsură potrivită lipsesc, adaugă ea privindu-mă nedumerită sau poate cu milă...

- Lăsați, nu mai căutați! spusei eu. Răvășiți de pomană toată marfa. O să mai încerc eu. Zău, o să mai încerc!

Și tot așteptînd, în speranța ca fabricile să producă ciorapi măsură potrivită, povestea mea de dragoste se depăna mai departe și parcă, parcă începu să prindă viață și de cealaltă parte. Nu-i de mirare. În două luni, oamenii încep a se cunoaște...

Am un prieten salariat la o fabrică de ciorapi.

- Să nu care cumva să fabricați și mănuși mici, lăm rugat eu. Auzi? Altfel, rămîn nelnsurat!

- Nici o teamă, dragul meu. Întreprinderile noastre nu produc decît ciorapi mănuși mari.

Mă simțeam nespuse de fericit. La magazin o aveam pe Florica, în mîini mănuși de iarnă, căptușite, iar ciorapi, pe măsură, îmi împletea mama.

Intr-un tîrziu, după vreo două, trei luni, buna mea Florica mi-a dîbuit printre zecile de perechi de ciorapi măsură mare, o pereche tocmai potrivită pentru mine. Nu am mai lăcrimat la casă și nici nu am mai oftat la ambalaj. Am ridicat frumusețel pachetul, și apoi m-am adresat Floriciei:

- Aș vrea o cămașă. Număr mic.

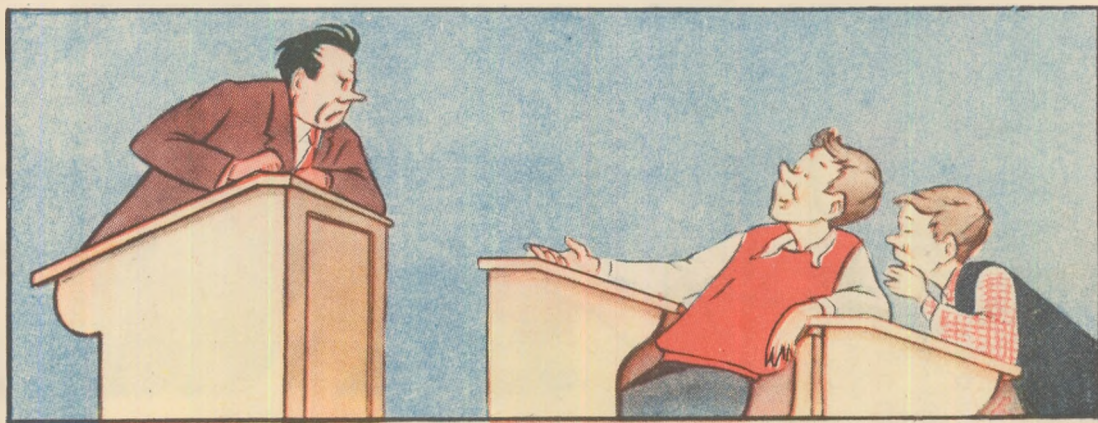
- Număr mic lipsește. Încercați săptămîna viitoare.

În ceea ce mă privește, poate să sosească și astăzi! Și mănuși îmblănite și ciorapi măsură potrivită și cămași număr mic. Tot sortimentul! Nu mai am nici un fel de emoție. Miine mă căsătoresc...

Pe fratele meu mai mic, lă căsătorit un prieten. El lă făcut cunoștință cu cumnată-mea. Pe fratele mai mare lă căsătorit un văr. Pe mine m-a căsătorit... lipsa unor sortimente!...

Desen de G. BADEA

PROFESORUL : — De ce nu ești atent ?

ELEVUL : — Nu vă supărați, nu pot fi atent la amîndoi odată !

U n p r i n c i p i u m ă r e ț

Nelu și Vali s-au luat de curînd din dragoste. Vali, o fată cuminte, drăguță, într-un cuvînt o fată bună. Nelu... nu! Nelu nu este un băiat bun. E un băiat rău, care-și minte nevasta. „De ce? Și-a găsit vreo secretară franțuzită și venală? Nu, nu, nici așa să nu o luăm. Mai întîi că pe secretare din astea le interesează numai directori. Or Nelu e funcționar simplu. Și apoi Nelu nu e atît de rău, ca să-și înșele nevasta. Atunci de ce minte? Nu-i e rușine? Ba ar trebui să-i fie, zău. Știiți de ce o minte? Din principiu. Din principiu de mincinos? Nu, din alt principiu, profund masculin și cu iz feudal: femeia nu trebuie să știe tot ce face „Bărbatul“! Dar cine l-a învățat pe Nelu acest principiu măreț? Cum, cine? Nea Costică, firește. Nea Costică e grozav. Băiat de viață, plin de bancuri, o comoară. Numai ce-l auzi: „Alo, Lenuțo! Diseară întîrziți, că am plenară“!... Și le face cu ochiul băieților. Într-o zi Nelu l-a întrebă: „De ce o minți, nea Costică? Că doar nu faci cine știe ce diseară, mergem cu toții un ceas să bem o bere, că e ziua lui Radu! Eu i-am spus nevastă-mi și nu s-a supărat! Nici n-avea de cel. Ce, nevasta matală e așa țifnoasă? — Nu, nu de asta, a răspuns filozofic nea Costică. Dar femeia nu trebuie să știe tot ce face Bărbatul! Și pe urmă de ce să se învețe rău? Dacă n-o știi că am într-una patru-cinci ședințe pe săptămînă, dacă i-oi veni acasă devreme în fiecare zi, ce mă fac dacă mi se învește ceva, he-he, mă înțelege mata? Se pornesc deodată ședințele? Miroase! — Bine, dar de cînd te cunosc nu știu să îți se fi ivit niciodată ceva he, he, cum zici mata! O minți numai pe fleacuri! — Nu-i nimic, să fie pregătită atmosfera pentru orice eventualitate! Și apoi, cum spuneam: femeia nu trebuie să știe tot ce face Bărbatul! Că de aia e ea femeie și el BĂRBAT! Formula asta cu ea „femeie“ și el „BĂRBAT“, i-a plăcut, l-a impresionat pe Nelu. Și-a spus: „Are dreptate nea Costică! Și a început să-i urmeze exemplul. Să rămîie el mai prejos?“

Pentru debut și-a inventat un tratament la dentist. Cînd l-a spus prima oară nevastăii că se duce la dentist, a stat de fapt cu colegii la o consfătuire Pronosport: X, 1, 2, X iar X, tot așa toată după-masa. Îi vijilia capul de X-uri

cînd a ajuns acasă. Vali l-a întrebă: „Ei, ce-ai făcut la dentist? — Trebuie de două ori X! a răspuns Nelu zăpăcit. — Ce face? Ce e aia de două ori X? — Asta, raze X, dragă! Am un nerv păcătos, trebuie să-mi fac raze X duble! De două ori X!“

Vali nu se pricepe la stomatologie și a înghițit. Ba l-a și compătimit pe Nelu, l-a făcut ceal de mușețel și nu i-a dat să mănince trei zile decît piure, să nu-și strice efectul razele duble X. Nelu a continuat tratamentul la dentist, adică a continuat consfătuirile. Pronosport și Loto sau cîte un pokerăș cu băieții pe zece bani.

Dar tratamentul la dentist nu putea dura cît lumea. Atunci au început firește ședințele. Într-o sîmbătă și zi de leafă a anunțat-o că rămîne în oraș, pentru că la 7 are ședință de producție și pînă la 7 are de încheiat o situație, în liniște, în biroul șefului, să nu-l deranjeze telefonul. Era vara și s-a dus cu băieții la șosea. S-au plimbat cu barca pe Herăstrău, au cîntat fals și răgușit „Valurile Dunării“ (Nelu ar fi avut mare chef să fie și Vali acolo; ei îi place cum cîntă el în barcă) și apoi s-au dus la „Pescăruș“. Au luat mici, fripturi, baterii. Lui Mircea l-a venit logodnica, lui Radu nevasta. Se pregăteau să danseze... Nelu n-a mai răbdat. Pe la 8 s-a repezit la telefon: „Vali dragă, vino la „Pescăruș“ fugă! Sint aici cu băieții și vreau să vii și tu!“ — Păi ședința de la 7? — Ce ședință? A, ședința! Se ține aici în aer liber! Hai vino, mămico, te aștept!...“

După cum vedeți, Nelu nu era nici grozav de rău, nici un mincinos grozav. Dar începuse să se învețe cu nărav. Într-o zi și-a zis: Nu-i păcat de atîtea incurcături și minciuni pentru nimic? Sigur, lui nea Costică îi e mai greu să mai aibă succese! Dar eu sint tînr, pe mine mă plac fetele! Și pe urmă sint BĂRBAT! Un Bărbat are voie, ba chiar are așa, ca o datorie, să mai calce pe alături!... Și a invitat-o galant pe Mia, dactilografa, duminică dimineața la plimbare, în Cișmigiu. Lui Vali l-a spus că are muncă voluntară. Ea s-a mirat: — La muncă voluntară îți pui costumul de gabardină? Ai să te murdărești! — Nu mă murdăresc, s-a răzoiț el. Smulgem buruieni, curățăm un teren!... Și și-a

dat și cu parfum. Acu, la drept vorbind, mare grozăvie n-a fost la întîlnirea lui galantă cu Mia. Au stat pe bancă, au vorbit de birou, de șef, de colegi, pe urmă Mia i-a vorbit de logodnicul ei Relu, de care îi era dor (era plecat pentru o săptămînă în deplasare) și el l-a vorbit tare frumos, de Vali. Și-au propus să iasă în patru cînd se întoarce logodnicul Miei și s-au despărțit la tramvai. Nelu însă s-a întors în Cișmigiu, a călcat într-o băltoacă s-a murdărit bine cu noroi, și-a agățat niște scafeți de pantaloni și și-a pus niște frunze în cap. Să se cheme că vine de la muncă voluntară. Acasă Vali l-a certat. — Ți-am spus eu că ai să te murdărești! El a lăsat-o să-l certe și și-a abia satisfacție, fiind el însuși foarte satisfăcut că a „dus-o“! Dar Vali începuse să adulmece prin aer. Aerul mirosea a minciunele (nu a prăjituri; minciunele-prăjituri mirosose).

Într-o zi barem, l-a văzut cu ochii ei. Nelu renunțase la aventuri galante, dar la minciuni, nu. O anunțase în dimineața aceea că pleacă pe teren și că vine abia la 7 acasă. Vali, de la serviciu, s-a dus după cumpărături. A trecut pe la 4, prin fața cantinei lui Nelu. El tocmai ieșea cu un grup mare, vreo 15 oameni, toți bărbați. N-a văzut-o pe Vali; ea s-a oprit în loc. Grupul a intrat alături, pe un teren sportiv. Vali s-a apropiat binisor de gard și s-a uit printr-o spărtură; Nelu al ei, în pantalonași albi și tricou galben cu dungă, gonea cu un zmeu pe teren, cu părul vîlvoi, după minge, iar de pe o bancă nea Costică striga, aștînd o sticlă de limonadă: Hai, administrația! Nu te lăsa, Nelule! Dribleză! Good!... Era un meci Contabilitatea-Administrația și Nelu era înaintaș!... „De ce mi-o fi spus că se duce pe teren?“ — se întreba Vali — „De fapt teren e și asta, nu?“ își răspundea tot ea, căutîndu-i scuze. Nu l-a spus nimic, dar i-o cerea. A venit și ziua în care nea Costică l-a spus lui Nelu spre prînz: — Nelule, te fac un circ, după-masă la matineu? — Bună idee, a răspuns Nelu. Stai s-o chem și pe Vali; se dă în vînt după cai! — Ce Vali, ce cai? a sărit nea Costică. Auzi dumneata! Mergem singuri, ca bărbații! Sint niște trapeziste acolo, boboc! Nelu n-a mai avut ce zice. E drept că și lui îi plăceau tot caii cel mai mult. Dar i-a fost rușine; nu era bărbătește. Așa că au telefonat amîndoi nevastăii: — Plenară sindicală! Ba Nelu a adăugat, din exces de zel, așa că să-i arate lui nea Costică ce dibaci e el la minciuni: — Ține raport de activitate Sandu Mărculescu!... Și a făcut și el cu ochiul către băieți. Mare dibăcie! Sandu Mărculescu îi era coleg, prieten și vecin. Și cum se întîmplă în schițe și în viață, Vali s-a întîlnit nas în nas cu el cînd venea acasă.

— Nu îți raport de activitate? — l-a întrebat ea. — Nu, ce raport? Și de ce nu te grăbești? Pierzi circul! — Ce circ? — Păi, Nelu a plecat cu nea Costică la circ! Credeam că te duci și tu!... Vali a clătînat din cap. — Dar poate mă înșel, poate nu s-au dus la circ; poate aveau treabă într-acolo! a mai încercat jalnic, s-o dreagă Sandu Mărculescu, dîndu-și seama, ca bărbat, că l-a făcut-o lui Nelu.

Vali s-a repezit la telefon, a chemat-o pe coana Lenuța, nevasta lui nea Costică, și a pofțit-o urgent cu ea la circ.

— Ce-ți veni, fată! N-am mai fost la circ de 20 de ani! s-a mirat coana Lenuța.

— Hai, că e un număr senzațional, o să-ți placă!

Au ajuns tocmai la țanc, cînd era gata să înceapă. Dintr-o ochire și-au găsit soții. S-au așezat aproape de ei, discutînd animate, făcîndu-se că nu-i văd. Primul le-a descoperit Nelu. S-a repezit la Vali încruntat: — Ce cauți aici? — Am venit să văd caii! — Și de ce nu mi-ai spus și mie? — Păi tu aveai plenară sindicală, nu? Și de altfel, nu trebuie să știe bărbatul chiar tot ce face femeia!

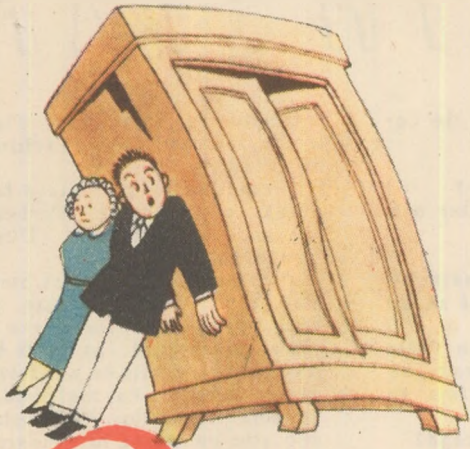
Nelu a înghițit-o în tăcere. A venit și nea Costică, s-au așezat toți patru alături. S-au bucurat de cai, au admirat trapezistele și Nelu a strîns-o pe Vali de umeri, bărbat și protector, cînd ei l-a făcut frică de lei. La leștre, Nelu a spus, căutînd să fie degajat: Luăm cu toții o prăjitură? Dar coana Lenuța a răspuns acră: — Nu, noi mergem acasă! Avem de discutat! Și a plecat țepănă, cu nea Costică spăsit după ea. Nelu i-a spus lui Vali: — Vrei să mergem la șosea? Poate găsim o barcă pe Herăstrău. Și-ți cînt „Dunărea Albastră“, da?... Dar Vali, deși fată de treabă, n-a acceptat șoseaua. Cu măr-găritare în ochii ei blînzi, a spus răspicat: — Nu, băiețuș, lasă mata bărcuțele și „Dunărea Albastră“! Mergem și noi acasă să încheiem o situație în liniște!... Dar ei au plecat de braț. Ceea ce anunță totuși un sfîrșit oarecum constructiv...

— În definitiv o să spun că sint un gură-cască și-mi voi face autocritica...

Desen de A. POCH

ERNA ALBU

Piesa

Acum cîtva timp, am ajuns împreună cu nevastă-mea la concluzia că avem nevoie de un dulap nou pentru haine. Trebuie să vă spun, că acum cincisprezece ani, nu ajunsesem la asemenea concluzie, și asta nu pentru că atunci aveam dulap, ci pentru că n-aveam altceva: haine. Dar acum ne trebuie dulap. Așa că, să fie vreo trei luni de atunci, într-o zi plecăm în oraș. Vizităm diverse magazine „Comlemn” și vedem dulapuri pentru toate gusturile. Un singur fel n-am văzut: pe gustul nevastă-mi. „Dragă, zic, dar sînt frumoase. Sînt bune. Și sînt în rate”. Nimic. A doua zi, cînd vin acasă, mă vestește

nevastă-mea: „A zis Maricica să ne luăm un dulap particular!” Am făcut ochii mari: „Dar ce, soro, credeai că am de gînd să-mi iau un dulap public?” „Nu, se enervează ea, vreau să zic un dulap de la un negustor particular!”

Scurt, după-masă ne-am dus la domnul Alexandru, așa-i zice dumnealui cu dulapuri, să ne alegem „piesa”. Să ne alegem, vorba vine, fiindcă avea în magazin o singură „piesă” pe care vrînd-nevrînd trebuia s-o alegi. Zic, strîmbînd din nas: „Asta-i?” Zice domnul Alexandru: „Asta-i! Cu așa dulap nu vă mai întîlniți!”

După cum îmi vorbise, era normal să-i cad în genunchi și să-l rog cu lacrimi în ochi: „Frate Alexandre! Dă-mi-l mie! Îți dau și halna de pe mine, că, vorba dumitale, unde mă mai întîlnesc eu cu așa piesă?” N-am căzut în genunchi, dar am căzut... mesa. Incepe domnul Alexandru să-mi prezinte piesa. Că e panel și pe față și pe dos. Că e panel și sus și jos. Că e panel de jur împrejur. În sfîrșit, panel din cap pînă-n picioare. Nevastă-mi îl străluceau ochii. „Da, face ea, e grozav!” „Vedeți, se înclină Alexan-

dru, doamna se pricepe”. Și „doamna” spune atunci candid: „E grozav! Dar ce-i aia panel?” Doamne! Alexandru a început să tușască atît de tare, că a trebuit să se țină de panel. Intre timp îi șoptesc nevastă: „Dragă, să luăm de la „Comlemn”. Sînt mai bune, mai ieftine și ni-l dă și în rate. Dar, soața, nimic. Se repede la Alexandru: „Domnule Alexandru, nu s-ar putea să-l plătim în rate?” „Ba da”, face el. Zic eu, bănuitor: „În cîte rate?” Zice el: „În cîte vrei!” Rămîn pe gînduri: „Și ce avans trebuie să dăm?” Face el: „Cît doriți!” Era ceva de necrezut. Rate cîte vreau, avans cît vreau, mă gîndesc să-l fac un hatîr nevastă și să-l cumpăr. „Bine, zic. Poftim un avans de cinci sute”. El ia banii, face nota de comandă, semnez, semnează, și-mi dă chitanța. „Cînd pot să-l ridic?” întreb. Zice: „Cînd îl achitați!” „Stai, omule, mă reped eu, ai spus că-l putem plăti în cîte rate vrem”. „Da, răspunde el calm. Îl plătești în cîte rate vrei, și, cînd e gata ultima rată, îl ridicăți!” De data asta m-am ținut eu de panel, că altfel cădeam. „Bine, înghin eu într-un tirziu, dar la „Comlemn” întîi îți dă dulapul și apoi dai ratele! La dumneata e invers!” Știi ce mi-a răspuns? Că e panel sus, că e panel jos, că e panel la mijloc, că e panel în dreapta și că e panel în stînga. Un singur lucru nu mi-a spus: ce-i aia panel. În sfîrșit, mi-a promis că mi-l lustruiește, că-l face cu trei părți și că-i pune nouă rafturi!

Trei luni în șir am avut o singură grijă: să plătesc dulapul! Am rămas în urmă cu trei luni la chirie, lumină (mi-a tăiat-o), telefon (mi l-a închis), întreținere, (scandal zilnic) și radio (majorăci). Iar pe stradă, din fiecare vitrină „Comlemn”, îmi zîmbeau niște dulapuri unul și unul, pe care scria: „Vindem mobilă în rate”. În sfîrșit a sosit și clipa mult așteptată cînd domnul Alexandru mi-a trimis piesa, adică dulapul, acasă. Era seara. Tocmai atunci se anunța la radio ultima reducere de prețuri. „Vai tu, face nevasta, uite, s-a redus și la mobilă cu zece la sută!” „Nu-i nimic, zic eu scrișnînd din dinți. Uite că și domnul Alexandru ne-a redus!” „Da?” se bucură ea. „Da, zbir eu. Zicea că ne face piesa din trei părți și uite, e numai din două. Deci ne-a redus treizeci și trei la sută! Zicea că ne pune 9 rafturi și a pus numai trei! Deci ne-a redus șalezeci și șase la sută. Poftim! Reducere! E bine? Ai vrut dulap particular, ai!” Nevastă-mea începe să plîngă. „Ce vrei?” țip eu. Și ea, printre sughițuri: „Vreau la „Comlemn”! Am izbucnit: „S-a zis! Asta-i piesa!”

Și cînd mi-am agățat furios paltonul în „piesă”, toate cele trei rafturi au căzut jos. S-a produs o spărtură în dulap și a doua zi am chemat un tîmplar să-l repare, fiindcă dulapul era „panel” numai în pravălie la domnul Alexandru. La mine acasă era placaj. Știi ce mi-a spus tîmplarul în timp ce-l repara? „Ați aflat? S-a redus prețul la mobilă cu zece la sută!”

Acum caut să cumpăr niște scînduri, ca să întăresc iar dulapul. Dar cel puțin am și eu o bucurie. Le cumpăr nevastă-mea. De la un depozit „Comlemn”.

DESPRE UNII EROU "pozitivi" ASA CUM APAR IN UNELE ROMANE

Desen de NELL COBAR

NELL COBAR

C. CRISTOBALD

Fabule

Vulpea și strugurii

Nimerind vulpea în comuna Saschiz (raionul Sighișoara, regiunea Stalin) și văzînd prin gardul unei vii niște struguri mari și frumoși, copti și dulci, dar neputînd ajunge pînă la ei, a spus că sînt... acri, și a plecat mai departe, cu coada între picioare.

Dar aflînd vulpea că, după aceea, numeroși fabuliști au luat-o în rîs pe chestia asta, începu să se frămînte, cum să se răzbune pe ei și să ajungă și la strugurii acela de la care nu-și mai putea lua gîndul. Și îi veni o idee: să nu mai umble pe lîngă gard, ci să caute să pătrundă în vie!

Odată hotărîrea luată, restul merse de la sine. Vulpea își schimbă înfățișarea și, prezentîndu-se sub numele de Nagy Ladislau la Aprozarul din Sighișoara, se angajă acolo ca achizitor.

La început se prefăcu salariat cîsticit, spre a dobîndi încrederea șefilor. Apoi, încercînd felurite mici furtușaguri, și văzînd că unele nu s'au descoperite, iar altele - aflate - sînt trecute cu vederea, vulpoiul de Nagy Ladislau socoti că e timpul să dea și lovitura cea mare, realizîndu-și și vechiul vis de a pătrunde în vie. Și o făcu. Și pătrunse.

Obținînd sarcina de a valorifica strugurii viei din comuna Saschiz, folosi această ocazie spre a se înfrupta din ei solid. Și, din 4000 de kilograme de struguri vinduți pe loc, în vie, cetățenilor din acea comună, pingelindu-i pe fiecare, ba fățiș, ba prin viclenie, cu cîte o anume cantitate, realiză el, în folosul său, o frumoasă dijmă de 175 kilograme struguri.

Au rămas și locuitorii din Saschiz uimiți de atîta cutezanță. În nici o fabulă nu se mai pomenise atîta struguri înghițiți de un vulpoi de achizitor.

Din admirație, i-au făcut și un cîntec. De unde pînă atunci cetățenii din Saschiz cîntau:

*Vulpe, tu mi-ai furat gîsca,
Dă-mi-o înapoi!...*

Acum spun:

*Nagy, tu n-ai tras pe sfoară,
Dă-ne strugurii înapoi!
Nagy, Nagy, nu esti vulpe
Nagy esti oulpoi!*

Toporul și chiaburii

Avea nevoie întreprinderea „Combustibilul” din Sighișoara de doi salariați în funcțiile de șefi ai transporturilor de lemne din pădure.

Și se aflau la conducerea aceluia „Combustibilul” niște tovarăși foarte operativi, care - fără multă tocmeală - angajară în cele două funcții, doi chiaburi: pe Cîmetz Mihail din comuna Saschiz și pe Coman Visarion din comuna Vinători. În special acesta din urmă era foarte potrivit pentru o funcție la pădure, fiindcă înainte vreme lucrase ca în codru.

Și tot îndeplinindu-și cei doi chiaburi funcțiile de șefi, ajunseră ei într-o zi cu niște transporturi de lemne la Gospodăria de stat din Saschiz. Dar, acolo, unuia dintre chiaburi i se rupse coada la topor. Ce să se facă? Pădurea era departe, iar gospodăria era de stat: nu putea, își zicea el, să aștepte coadă de topor acolo!

Dar cînd îi era chiaburului necazul mai mare, veni la el cineva din gospodărie și îi aduse... trei cozi de topor! Cozi frumoase, din lemn bun și bine lucrate. Una o puse imediat la topor, iar pe celelalte în car, să le aibă de rezervă. Apoi, cel care le aduse, îi spuse: Una îi-a trimis-o chiaburul Urdea Nicolae; lucrează aici la cantina gospodăriei. Alta e de la chiaburul Costea, din comuna Criș; e și el angajat aici la gospodărie, ca baci. Cealaltă e de la fiica sa, Elena Costea; e și ea angajată aici, casierită. Ca să vezi că-i bine cînd se mai găsește pe undeva cîte-un ciot.

...Și cei doi chiaburi de la „Combustibilul” din Sighișoara plecară la treburile lor, îndușoși de frățesca purtare a celor trei chiaburi de la Gospodăria de stat din Saschiz.

I N S T A N

Marga, femele de caracter

Stela: Ai aflat?

Marga: Nu. Dar o fi adevărat?...

Stela: Absolut.

Marga: De neînchipuit... Să vezi și să nu crezi!...

Stela: Din senin. Peste noapte! Și puteam să jur că-și duc viața în armonie.

Marga: Da, dragă!

Stela: Asta e!...

Marga: Ce e, tu?

Stela: Cum, n-ai aflat?...

Marga: Ba da, dar am uitat...

Stela: Georgel divorțează de Gina.

Marga: Ce spui, Stelo? Divorțează Georgel de Gina?...

Stela: Te surprinde? Îl cunoști doar pe Georgel. E groaznic...

Marga: Da tu, Stelo, e un om groaznic! Fără inimă...

Stela: Nu, Margo, eu ziceam altceva: e groaznic cînd de rău s-a purtat ea cu dînsul. O femeie fără pic de suflet!

Marga: O, da! Gina are o inimă de piatră! Un caracter infect! Georgel,

sarmanul, e băiat bun. Pline caldă, zău așa! Gina în schimb, o scorpie...

Stela: Nu tu, și Gina e fată bună, soție ideală. Vorbeam de ea, de maică-sa... Dînsa și-a băgat codița...

Marga: Maică-sa? Vai, Stelo, dar cine n-o cunoaște pe maică-sa!... Cicalitoare, rea de gură, certăreață!... Să nu fi băgat zînzăni, o sută de ani trăiau și se iubeau... Ea, maică-sa, e pricina răutăților. Oho, cine n-o știe pe mama lui Georgel cîte parale face!

Stela: Margo, dar nu-i vorba despre mama lui Georgel. A murit acum doi ani!...

Marga: A murit? Și dacă trăia îți închipui cumva că-ar fi fost altfel?... Ehe, n-ai avut prilejul s-o cunoști...

Stela: Eu spuneam de mama Ginei!...

Marga: Aia? Mama Ginei? Ce scorpie!... O viperă! Peste puțină s-a scoțit două cuvinte cu ea, și să nu-ți toarne o sută de răutăți! O femeie imposibilă! Chiar eu am repezit-o de nenumărate ori!...

— Și după ce dai examenul de maturitate, ce ai hotărît să faci?
— Să-mi las cioc!

Desen de V. CRIVĂȚ

TANEE

Stela: Margo, privește peste drum... În fața ta... Ce zici, ce palton elegant.

Marga: Superb, tu l... Și ce pantofii! Romantici! E cocheta tu. Cine-o fi?

Stela: Uită-te bine la ea...

Marga: N-o cunosc, tu... N-am văzut-o în viața mea...

Stela: Mama Ginei l...

Cerc de studii

Victor: Măi, fraților, barem de data asta să lăsăm baltă șueta l... Ne-am adunat să pregătim examenele ori să tăifăsum?

Sandu: Just l... Ieri, de pildă, ne-al ținut chiar tu de vorbă l... N-am învățat mai nimic!

Victor: Așa e. Azi însă o să tac. Făgăduiesc.

Gică: Ei, s-o pornim. Incepem cu „Chimia”. Despre fosfor...

Victor: Despre fosfor... s-auzim. Citește...

Sandu: Va să zică... Fosforul este...

Victor: Ascultați, fraților, apropo de fosfor: și-a cumpărat Nicu un ceas cu fosfor, o grozăvie l... Și luminează, mă, de-l poți folosi ca lanternă.

Sandu: Iar începi, Victore?

Victor: Gata! Altfel!

Sandu: Așadar, fosforul este un metaloid. În contact cu aerul se aprinde...

Victor: Apropo, fraților, ce spuneți de Nicu cum s-a aprins după Florica?... I-a căzut cu tronc. Ca fosforul s-a aprins, ce mai l... Fosfor sentimental l...

Sandu: Măi, Victore, nu te potolești?...

Victor: Gata l... Am lăsat vorba. Acu las-o și tu! Citește mai departe l...

Sandu: „Fosforul se folosește în industrie. E întreținut printre altele la fabricarea chibriturilor...”

Victor: Mă, fraților, apropo de chibrituri, și-a cumpărat Nicu o brichetă, o splendoare l... Să vedeți, mă, ce brichetă, o gro...

Gică: Victore, astimpărate l... Din pricina ta, nici ieri n-am învățat cum trebuie, și nici azi l... Dă-l încolo de Nicu...

Victor: Ei, nu mai întrerupe și tu acum l... Am vorbit, am

vorbit l... Imi fac auto-critica. Acum tac l... Tac chitic! Uite, dacă mai scot o vorbă, să nu-mi spui pe nume. Să fim atenți, zău l... Examenul bate la ușă, și vouă vă arde de Nicu l... Ori învă...

Sandu: Măi, vorbă lungă mă, să știi că te scoatem din cercul nostru... Așa... „fosforul prin urmare este inflamabil...” El este de două categorii: fosfor roșu și fosfor alb. Cel din categoria întâi l...

Victor: Ați auzit, mă? Nicu a câștigat la Lotul Categoria întâi l... vreo 15000... Halal...

Sandu: Victore l...

Victor: Aoleu l... Am uitat... Gata l...

Sandu: Victore, uite aici o coală de hirtie... Ia-o l... Ai timp zece minute. Scrie tot ce știi despre Nicu l... Tot l... Tot l... Ce-a pățit, cît a câștigat, ce numere a jucat, unde a fost, pe cine iubește, ce-a cumpărat, să aflăm totul despre Nicu l...

Victor: Cum adică? De ce?

Sandu: Pentru că altfel, din pricina lui Nicu o să cădem la examen l...

Cel mai capabil l...

Valeriu: Tovarășe Butuc lucrezi, lucrezi mereu! De o jumătate de ora scrii, scrii fără să ridici ochii din hirtie.

Butuc: Mi-a cerut directorul o lucrare urgentă.

Valeriu: Foarte bine, eu plec pe teren și rămii singur. O să-ți vezi liniștit de treabă.

Butuc: E ceva de mare răspundere. Știi, cei doi tineri transferați deunăzi în secția mea...

Valeriu: Da, ce s-a întâmplat?

Butuc: Directorul mi-a cerut să le fac câte o caracterizare...

PISICA NEAGRĂ: — Mă fac albă ca să nu mai fiu „cal de bătaie” pe chestia superstițiilor...

Desen de I. DAVIDESCU

Are de gând să dea o prima unuia dintre ei.

Valeriu: Aha, și vrea să-și dea probabil seama cine merită prima.

Butuc: Pesemne...

Valeriu (ironic): Vezi, fii atent în ce fel concepi caracterizarea, pentru că unul din cei doi e o rudă a directorului... Eu te-am salutat...

Butuc: Cum?... Ce?... Aoleu l... Tovarășe Valeriu, tovarășe Valeriu... Care din cei doi e rudă?... Răspunde-mi... Nu pleca... Trebuie neapărat

să știu care e mai capabil. Tovarășe Valeriu, n-auzi?... Mă nenorocеști l... Trebuie să-ți dau primă celui care-i mai capabil, celui care e mai ruda, celui care e mai... A plecat l... Cum mă descurc eu acum cu caracterizările?... Doamne, cine a mai inventat și primele astea!

Directorul (intrînd): Tovarășe Butuc, gata caracterizările?

Butuc: Cum?... Adioă... sigur... gata, tovarășe director... Gata...

Directorul: Citește-le, s-aud și eu...

Butuc: Imediat... Peste un ceas vi le citesc imediat...

Directorul: Spuneai că le-ai terminat.

Butuc: Terminat, tovarășe director...

Directorul: Atunci citește...

Butuc: Cum?... Firește, vă citesc... De ce să nu vă citesc... Va să zică așa... „În mod cert merită cu prisosință să i se atribuie o primă pentru că deși tânăr, dovedește multă inițiativă și pricepere. E om capabil, energic, activ și bine pregătit. E unul dintre cei mai destoinici salariați din secție. E foarte priceput. E un om...”

Directorul (enervat): Pri-ceput! Capabil! Energic! Activ! Dar pentru numele lui Dumnezeu, cine anume? Cine?

Butuc (epuizat): Cine?... Cine doriți dumneavoastră, tovarășe director?...

AL. VIANU

Epigrame

La unele cantine lipsesc cuțite.

În van fac unii hărmălate
Și-și ies într-una din sărite:
Păi, răul cum o să se tale
Cit timp e lipsă de cuțite?

Gestionarul Gh. Popa de la cooperativa din comuna Mănăstirea, raionul Oltenița, a comis fraude în valoarea de 24.000 lei.

Cînd află nelegiuirea
Satul spuse furios:
„Cum mai stă la Mănăstirea
Popa ăsta... păcătos?”

V. D. POPA

— In trecut etichetele mi se lipeau pe geamantan !...

Desen de ADRIAN LUCACI

Pe drumul de Costișe ce duce la Senăt, un șir de Cadillacuri, tot urcă neîncetat.

Prin transparența geamurilor blindate ale luxoselor și botoaselor mașini se zăresc chipurile rase și grase ale unor specimene din casta dictatorilor yankei, care înfișii pe puterea banului, tale și spînzură în „lumea liberă” tot așteptînd și vîsînd, — paște murgule iarbă verde — să vie cît mai curînd vremea de tăiat și spînzurat în lumea în-treagă. Pe cîtă vreme alte înalte personaje, aparținînd aceleiași caste, se mulțumesc să dicteze din Wall-Street, aceste amfibii, asemenea broaștelor care trăiesc și în aer și în apă îmbină calitatea de trustman cu aceea de parlamentar și trag cele mai mari profituri — combinînd, înnodînd și amestecînd trebile statului cu afacerile lor particulare.

În acest ianuarie 1956, început de proaspătă sesiune parlamentară, iată-i reuniți din nou în forfoteala de pe culoare, după o lungă vacanță care i-a împrăștiat din toiu verii plină-n tîria iernii — pe cei de rînd la odihnă sau business-uri prin statele de obîrșie — pe cei aleși între „aleși”, într-un fel de vilegiatură cu huzur, pe contul statului, zisă „călătorie de inspecție și control” prin statele satelite din Europa de Vest, America de Sud, sud-estul asiatic, nordul african, pe la toate bazele militare ale Pentagonului și „pozițiile de forță” ale Departamentului de Stat.

A notat cîndva revista *The Saturday Evening Post* că asemenea diverse călătorii ale congresmenilor îl costă pe plătitorul american de biruri, într-un singur an, vreo două milioane și jumătate de dolari.

Cu gologanii aștia, trai nineaco, pe banii babachii...

Nici un hotel nu e destul de luxos, nici un banchet destul de copios, nici un vin destul de spumos. Acuma, hotelul ca hotelul. Dar ospetele și vînașurile au fost grozav de buclucașe.

La Londra, un trustman parlamentar beat turtă, după ce a circulat prin oraș gol-goluț, urlînd cît îl ținea gura „Vrem război!” și „Dați-i cu atomică!” nu s-a trezit decît la spital, de unde a fost expediat urgent și contra ramburs la urmă.

De la Stockholm, ambasadorul S. U. A. a cablat, desperat, că nu poate scăpa de un senator — controlor, care se dădă la grave

provoc doamne atașatu întimit

La L — tot la gile lui se îndă păcii și Washi

De a pe cul tar a s arzătoa

În pr supline deputaț Deputa

privileg o asigu patru c tare, pl manul,

Ajun, Neaju D — ac

s-a suferi egală u

care se muncite (cinci) gurat e un mic zece mi

Că, de ține.

Ei, da de mînc sînt alte

meni de afacerile îi dictea pirate.

Un se tru indu

industri altul, fur Comenzi fel, com curge cu

„...ri

„...inci

Și de co nului, de rială a posedă u le-ar aju 60 de ar eirnații fiecare c

Exploratorii sovietici au debarcat pe țărmul Antarctidei.

IN ANTARCTIDA

Intîmpinarea oaspeților dragi

Desen din „Krokodil” de E. VEDERNIKOV

R II SE AMUZA

de M. EDEL

amoroase nu numai asupra pasadoare, ci și asupra soției militar, și nu numai în strictă și în văzul lumii.

senatorul Willey a declarat, firește - că n-a găsit în lun-torii „un singur om care să de devotamentul pentru cauza bertății” a... politicienilor din

rile astea s-a făcut mare haz pînă ce un trustman paflamen- „lăsați gluma, că avem chestii ordinea zilei”.

rind, chestia diurnelor și a r respective. Senatorii, ca și imesc 22.500 dolari de căciulă. sã, nu „ciupesc”, ca senatorii, un plus de 64.500 dolari, plus pe viață, plus un birou cu e și șase secretari sau secre- ensie, bașca Vlașca și Teleor- etc.

congresmenii, în unanimitate, e impozite. Și ca să nu lui, a doua zi, au respins, cu mitate, un proiect de lege prin eau pensile de bătrînețe ale cu catastrofala sumă de 5 i pe lună. Și avînd astfel asi- brul bugetar, și-au autovotat, liment de diurnă în valoare de dolari pe an.

braziul subțire cu cheltutulă se

tea toate, mezelicuri. Felurile pentru o serioasă ghiftulală în timp ce o parte din congres- t în incintă, cum îi tale capul, blice, o altă parte dezbate, cum interesele, în lobbyuri, afaceri

este rezervat comenzilor pen- a grea; altul, comenzilor pentru oară; unul, furniturilor civile; irilor militare, ș. a. m. d., ș. a. m. d. sint de milioane, furniturile la panele, în medie, de 5%. Ici pică, vorba ceza, după talentul il rula.

il este să fie consumul mare. imat, se consumă, slavă dom- il. De pildă, o comisie senato- icoperit că marina americană stoc de cîrnați conservați, care e marinarilor ca să se sature. Și pentru ca să se consume l cu poftă și cît mai mulți, la e de un kilogram de carne,

vine și un bidonaș de doi litri de sos tomat.

Dar pomul cel mai bogat, cel cu crengi întinse departe peste hotare, și la care se merge cu sacul mare, este cel ce poartă fructele gustoase, cărnose și zemoase, exotice și daurite ale împrumuturilor, investițiilor și „ajutoarelor” destinate țărilor satelite aliate, amice și mai ales „libere”. Mai cu osebite „libere”, vezi bine! Lobi- biul lui Cian Kai-și este vechi și celebru. Pe aici au trecut miliarde. În cel turcesc, mai tînăr, se vorbește numai de sute de milioane. Bune și astea... Presa americană pomenește și de cel spaniol, și de cel do- minican, și de cel haitian, și de cel bel- glan, și de cel iranian, și de cel olandez, și de cel suedez, și de cel pakistanez, și de altele, de multe altele.

Dar legile, oare, cine le ticluiește? Că nația e dornică să știe care vor fi for- mele modului de viață american turnate în sesiunea parlamentară 1956?

Ei, legile tot parlamentarii trustmenii le fac. Numai că de pe acum se poate afirma că una așteaptă nația, și alta va ieși din dezbaterile lor.

Poporul american așteaptă o indulcire a traiului. Trustmenii se gîndesc să-l mai amărăscă. Poporul așteaptă o reducere a impozitelor grele. Impozitele vor fi mărite. Trustmenii parlamentari se pregătesc să vo- teze încă o jumătate de miliard pentru arma- mentul indigen, încă un număr de miliarde pentru înarmarea lui Cian Kai-și și a altor lăismani, - deși poporul cere dezarmarea.

Poporul vrea să se pună căpăt teroarei polițiste. Dar oare despre asta șoptesc în- tr-un colț senatorii Smith și McCarran, autori de legi fasciste, sau despre strîp- gerea șurubului?

Întreg poporul american s-a îmbătat în 1955 nu în ospete, cu vinuri de Rin și valuri de șampanie, ci la adierea vîntule- țului cald al „primei” Geneve pe care l-ar dori arzător ca soarele de august. Mister senator Knowland, liderul republican, și mister senator Johnson, liderul democrat, sint și ei, nu începe vorba, pentru încăl- zirea globului. Dar nu cu spiritul Genevei, ci cu niscai explozii termonucleare.

Mare distanță de la ce așteaptă poporul american pînă la ce doresc unii congres- meni. Atît de mare, încît înțelegem pe cel care consultînd horoscoapele, ca să descî- freze tainele lui 1956, au răspuns ca ora- colul antic: „1956 va da poporul ameri- can ce dorește el, nu și ceea ce poftesc unii dintre cei care, poftînd ceea ce rîo- nesc, au pierdut de mult dreptul de a se numi americani”.

IN IMPĂRĂȚIA DOLARULUI

- Iar ești fără lucru, Bill?...
- De ce spui „iar”? Sint doar în continuare...

Desen de V. CRIVĂȚ

N LUMINA FAPTELOR

cazuri și belele pe capul Să luăm, de pildă, Belgia. realizate de patroni în 1955 la 30 de miliarde franci. lămă mai mult, nici una Dar cît au asudat și s-au i patroni ca să agonis- teta asta!... ii stau în uzină, opt ore arta la soare. Iar patro- rece viața ostentîndu-se și, la lumina artificială a ectrice, prin restaurante unde trebuie să aștepte ptil ca să i se servească

supeul cu icre negre și șampanie. Unde mai pui că, nebeneficiînd, să- racul, de nici un fel de protecție a muncii, a doua zi zace în pat, cu oribile dureri de cap și de ficat. Grija îmbunătățirii traiului mun- citorilor nu-i lasă pe patroni să doarmă. Dar ce, muncitorii fac ceva pentru îmbunătățirea traiului patro- nilor? Nimic! Absolut nimic! E o nedreptate care trebuie să înceteze. Cum?... O justă și admirabilă soluție, gă- sită de un distins economist belgian,

pe nume Sury, a fost expusă de cu- rînd într-o conferință la Camera de comerț din Bruxelles. Au muncitorii, a zis el (cînd nu șomează, adăugăm noi) un minimum de salariu garantat?... Să-l aibă și patronii! Au unii muncitori concedii plă- tite?... Să le aibă și patronii! Au muncitorii pensie de bătri- nețe?... Au, unii. De ce să n-aibă și patronii? Să fie sindicatele obligate să le dea și lor de toate. Gfună?... De loc! Toate astea stau

scrise în ziarul *Le Soir*, care se pretinde foarte serios. Numai că so- luția economistului Sury nu e seri- oasă. Nenumărați nori de lăcuste venite din apus au invadat vaste întinderi de pămînt în provinciile Buenos-Ai- res și în Pampa argentiniană, pro- vocînd pagube catastrofale... .. Dar mai puțin catastrofale, to- tuși, decît cele pricinuite de inva- zia lăcustelor financiare și monopo- liste venite din S.U.A.

URZICA AJUTĂ

Pe cei mici...

Am sesizat Ministerul Sănătății că la Maternitatea de pe lângă Spitalul Brncovenesc din Capitală nu erau suficiente... scutece pentru cîți noi cetățeni ai republicii au plăcerea să se nască acolo.

Primind sesizarea noastră, ministerul n-a... moștit-o mult. A repartizat imediat acestei maternități 600 de metri de pînză, din care au și fost confecționate 800 de scutece.

Și să-i vezi acum pe cei 30-40 de puî de oameni (cam cîți sînt în permanență în gazdă la această maternitate) cum se mai lăfăie în scutece albe, mari și curate!

Să le... ude sănătoși! Au acum destule.

...Și pe cei „mari“

Tovarășul contabil-șef Traian Dumitrescu de la Centrul mecanic Sibiu avea două mici pasiuni, plimbările și... încasările. (Plimbări în conul instituției și încasări în beneficiu propriu).

În cursul anului trecut, într-o perioadă de circa nouă luni, a făcut... 28 de deplasări. Adică, din 240 de zile lucrătoare, 86 de zile, mai în interes de serviciu, mai în folos propriu, s-a plimbat. Aceste plimbări au costat unitatea 7075 de lei. Împărțind această sumă la cele 28 de deplasări, rezultă că fiecare plimbare a costat, în medie, 252 de lei.

Tot în acest timp, tovarășul contabil-șef a mai încasat, ca premii, prime și ajutoare, din „fondul directoria!“, 1800 de lei (în sume aprobate de direcție), plus 250 lei (sumă neaprobată de direcție), iar din „fondul nescriptic“, în mod nelegal, suma de 1949 de lei.

Sesizată de noi, direcția generală S. M. T. a apreciat aceste încasări și deplasări, drept... deplasate, și a decis în consecință: restituirea de către tovarășul contabil-șef a sumelor (1949 lei + 250 lei) încasate nelegal, iar „pentru abuz de deplasări“ sancționarea sa cu „mustrare cu avertisment“.

...Însăși moderația sancțiunii poate fi pentru tovarășul contabil-șef o... mustrare și un... avertisment.

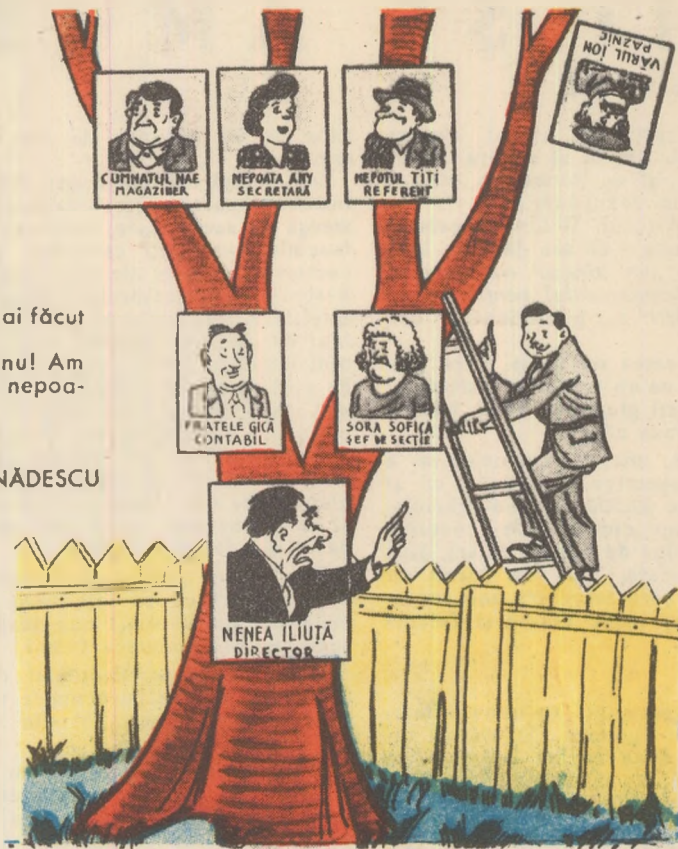
SERVILISM

Sculptură de Benczédi Sándor din Expoziția regională de artă plastică din Cluj

Bati-i zor că mine-i Ignatul!

Desen de C. CAZACU, din Expoziția regională de artă plastică din Orașul Stalin

— Ei, d-ta ai făcut cerere?

— Cum să nu! Am cerut mina nepoatei dv.!

Desen de FRED GHENĂDESCU

S A R C I

Tovarășul director tehnic deschise ziarul și rosti sec:

— Tovarăși, nu mai merge așa! Decalajul muncii dintre sectoare scriștie! Ce - scriștie! Nu mai există! Și dacă nu credeți, poștiți acest ziar și vă veți convinge! Sintem criticați de o personalitate de vîrf!

— De vîrf! Intrară în panica colaboratorii.

— De vîrf! Întări directorul. Numai șeful turnătoriei îndrăzni să spună cîteva cuvinte:

— Trebuia să ne critlice presa

ca să ne dăm seama că turnătorăria nu e lăsată să aprovizioneze cu piese, la timp, sectoarele următoare?

Dar tăcu imediat, găsind că e mai prudent să nu' răscolească trecutul. (La ce bun să mai faci observații, dacă nimeni nu vrea să le observe? De cîte ori, spre exemplu, nu se plînsese el de această lipsă de decalaj între sectoare! Mă rog, dacă dumneata dorești o soție să-ți servească o cafeluță la cinci și jumătate punct, nu e firesc ca la cinci și un sfert ibricul să fie pus la fiert? Dar dacă la aceeași oră o trimiți cu rugămîntea de a-ți face un comision în oraș, tot tu s-o muștruluești că nu ți-a respectat tablețul? Vrei cafea la cinci și jumătate, lasă-ți soția s-o pună la fiert cu un sfert de ceas mai devreme și ține-te de ea - de cafea, nu de soție - ca să nu dea în foc! Vrei ca sectorul mecanic să aibă piese de dat la strung în timp util? Lasă turnătorăria să ți le pregătească din vreme și n-o mai încărca pe nepusă masă cu lucrări care să-i dea planul peste cap).

Dar timidul șef al turnătoriei nu mai spuse nimic din toate acestea. Spusese presa în locul său. Așa că-l lăsă pe directorul tehnic să-și continue expunerea.

— Chiar acum vin de la tovarășul director general al nostru, zise directorul. Conducerea știe că tot buclucul se trage de la bețele în roate care s-au tot pus turnătoriei. Bieții turnători vor să pregătească stocul de triple valve pentru sectorul mecanic, și sectorul mecanic se pomenește cu triple dureri de cap, pentru că în loc de valve, turnătorăria li dă piese pentru tractor... Și din vina

A N E C D O T E

● Se întâlnește un cetățean din comuna Filimon Sîrbu (raionul Tulcea, regiunea Constanța) cu un cetățean din orașul Tulcea

- Vrei să-ți spun o anecdotă?

- Vreau.

- Ce asemănare este între un porc și o corabie?

- Nu știu.

- Dar între patru porci și nouă corăbii?

- Stai, ia-mă-nceț. Ce fel de porci și ce fel de corăbii?

- Porcii sînt niște vierii. Patru vierii de toată frumusețea.

Mă rog, reproducătorii Animale de rasă! Și aparțin lotului zootehnic al comunei Filimon Sîrbu, al cărui administrator e Tănase Ciobanu.

- Pînă aici am priceput. Mai departe!

- Iar corăbiile sînt... adică, propriu-zis, nu sînt chiar corăbii...

Sînt niște ambarcații sportive (canoe, caiace și skiff-uri) care aparțin colectivului sportiv „Recolta” din Tulcea,

(președinte Gheorghe Codrea-

nu, antrenor Marin Pescăruș, responsabil cu întrecerea sportivă Virgiliu Antonlu și Zisu Calmiş - toți salariați ai Centrului mecanic Tulcea). Aceste ambarcații au o oarecare glorie: au participat la ultima cursă de mare fond, pe Dunăre.

- Am priceput. Și?

- Spune, ce asemănare este între cei patru vierii din comuna Filimon Sîrbu și cele nouă ambarcații ale colectivului sportiv „Recolta” din Tulcea?

- Nu știu.

- Atunci să-ți spun eu. O parte din ambarcații au fost ținute în curtea Centrului mecanic Tulcea pînă în luna octombrie 1955, iar cele patru animale reproducătoare sînt ținute acum, în plină iarnă, neadăpostite, în curtea Sfatului popular al comunei Filimon Sîrbu.

- Și asta-i... anecdotă? Asta-i o...

- Asta am vrut să spun și eu, dar n-am găsit cuvîntul.

● Se întîlnesc doi ploșteni.

- Vrei să-ți spun o anecdotă?

- Vreau.

- Ce deosebire este între șefii și salariații „Macazului”?

- Care... macaz?

- Întreprinderea „Macazul” din localitate (director, Grigore Voicilă, președinte al comitetului de întreprindere, Ioniță St. Ion, responsabil cu întrecerea socialistă, Grigore Arsene). Semne particulare: nu permite salariaților nici o activitate culturală sau sportivă. Vreo activitate culturală nu mai e posibilă, deoarece sala de festivități a fost transformată în atelier, spre a fi montate acolo remorcile de trei tone, operațiile pe care, în timpul iernii, muncitorii n-o pot face în aer liber, iar conducerea fabricii nu s-a gîndit din timpul verii la această problemă. Despre sport, de asemenea, nici vorbă. Conducerea acestei fabrici susține că pe ea „o interesează numai producția, sportul nu”. Drept care, materialele și echipamen-

tele sportive (mingi de volei, baschet, handbal, tricouri, chi-loși, trei mese de ping-pong, zece șahuri și 15 perechi de schiuri cu tot echipamentul) sînt „păstrate” intacte, la magazie. Materialele stau neutilizate, iar salariații întreprinderii sînt împiedicați să treacă probele de G. M. A. și F. G. M. A.

- Am priceput. Și?

- Ce deosebire este între șefii și salariații acestui „Macaz”?

- Nu știu.

- Să-ți spun eu. Salariații întreprinderii „Macazul” trebuie să aibă o activitate culturală și să facă sport, iar șefii acestei întreprinderi, care au interzis salariaților asemenea activități, trebuie să se... lase de acest... sport.

- Bună anecdotă! Dar ai uitat să faci o glumă...

- Care?

- Că dacă șefii „anticulturali” și „antisportivi” de la această întreprindere nu... schimbă macazul, s-ar putea să-i schimbe... „Macazul” pe ei.

- Bună! Dacă nu se rezolvă problema, am s-o folosesc în anecdota viitoare.

N A

cui? Ei bine, din vina... nimănui! Obligații din afară ne presează să ne dăm peste cap sarcinile reglementare și aci... aci ne facem noi, conducerea, autocritică! Am fost slabi să acceptăm dispoziții care ne împiedică munca... dar nu vom mai fi! Am fost generoși... dar presa nu e de loc generoasă cu noi! Planul trebuie să rămînă plan de aci înainte! Și în primul rînd planul turnătoriei! Nici o abatere, nici de unde ar veni dispoziția *Sarcină!*

O furtună de aplauze salută ultimele cuvinte ale directorului tehnic. Insuși șeful turnătoriei își pierde timiditatea și întrebă:

- Va să zică... credeți... că... nimeni... inclusiv conducerea... nu se va abate de la acest principiu?

Opt perechi de ochi îi striviră sub privirea lor necrutătoare. Iar șeful secției „ajustaj” rosti din virful buzelor:

- După ce că tovarășul director luptă din răsputeri să-ți ușureze munca, te pomenești că-i mai ceri acum și un angajament scris! Oare cuvîntul conducerii n-are suficientă greutate pentru dumneata? Ha!

Și ședința luă sfîrșit. Șefii de sectoare începuseră să se retragă, ducînd în suflet fericirea unui viitor decalaj perfect asigurat, dar mai înainte ca neastîmpăratul timid - șeful turnătoriei - să închidă bine ușa în urma sa, vocea directorului îl îngheță cu categorica sa chemare:

- Tovarășe inginer, pe dumneata te rog să mai rămîi!

Singuri, unul în fața celuilalt, cei doi își frînseră mișcările cu nervozitate.

- Hm... Incepu directorul tehnic, dîndu-și mai puțin categoric. Sper că ești mulțu-

mit acum. Ai să ai mai puține necazuri cu planificarea lucrului...

- Mda... da... șopti șeful turnătoriei.

- Și toate acestea, cu ajutorul conducerii, care a înțeles just atît nevoile producției, cît și semnala presei...

- Mda... da...

- Așa că... ți-aș cere în schimb un mic serviciu! Mic de tot! Uzinele „Oțelul” au urgentă nevoie de 40 de bucăți de arcuri volute. Lași deoparte tot ce ai în lucru și bagi în producție comanda asta!

- Dar... parcă spuneai...

- Ceea ce am spus rămîne perfect valabil! Acum... facem o mică excepție!

- Păi, voiam să recuperez decalajul despre care vorbește și hotărîrea conducerii, și presa...

- Ce-mi tot dai zor cu presa, tovarășe inginer? Arcurile pentru „Oțelul” trebuie făcute imediat! *Sarcină!*

Și, fără să mai aștepte răspunsul, directorul tehnic se întoarse în loc, trînti ușa și porni întins către biroul tovarășului director general. Tovarășul director general îl privi pe directorul tehnic cu toată seriozitatea și-l întrebă:

- Ei, ce se aude?

- Gata! Răspunse celălalt, așezîndu-se satisfăcut. Am prelucrat articolul, l-am mobilizat pe șefii de sectoare, de la întîi ale lunii următoare decalajul e asigurat, etcetera.

- Foarte bine! Spuse directorul general. Ce lucrează turnătorii în momentul de față?

- Multe mărunțișuri, apoi valvele, și am băgat și niște arcuri de la „Oțelul”. Și-a luat turnătorii un angajament suplimentar! Din proprie inițiativă, mă rog! Bun băiat șeful sectorului „turnătorie”, tovarășe director general!

- Bun! Să lase totul deoparte și să bage reperele motorului

de 350. Toate reperele! Plus angajamentul suplimentar!

Trăsnet să fi căzut din cer, și fața directorului tehnic tot n-ar fi fost mai verde.

- Dar... dar... bibăi el.

- Nu e de loc un dar, zise directorul cu aceeași seriozitate. Totul se plătește conform normelor legale.

- Dar... prelucrarea pe care abia am ținut-o... Angajamentele ce ne-am luat pentru pregătirea unui decalaj susținut! Semnalul presei!

- Da, tovarășe, rămîn toate în vigoare. O mică schimbare de o lună de zile! O mică favoare!

- Îmi pare rău, tovarășe director tehnic! *Sarcină!*

Tovarășul director tehnic intră ca o furtună în propriul său birou, puse mîna pe telefon și strigă în receptor:

- Turnătorii... Tovarășul inginer? La mine imediat!

Cinci minute mai tîrziu, șeful turnătoriei intră din nou la tovarășul director tehnic. Intră în virful picioarelor, fiindcă își vedea superiorul necăjit, și șopti cu obișnuita-i incurcătură:

- Am... am și comandat formele... pentru arcurile „Oțelului”! Dar... să știți că cei de la sectoarele următoare... or să turbeze!

- Da' eu nu turbez? sări în picioare directorul tehnic. Ce prelucrare frumoasă am ținut! Ce decalaj splendid am asigurat!

- Mda... splendid decalaj la valve... cu o comandă de arcuri în turnătorie...

- Nu mai faci nici un arc! strigă directorul.

- Uraaa! izbucni fericit, timidul. Atunci lucrez mai departe valvele...

- Nu mai faci nici o valvă! Bagî numai repere pentru motorul de 350!

Șeful turnătoriei se clătina

de parcă iar fi mîngiat în creștet un ciocan autonom de șase tone.

- Dar...
- Nu e de loc un dar! Așa spune și tovarășul director general!

- Și de... de... decala... jul la valve?

- Nici un cuvînt în plus! *Sarcină!* și directorul tehnic se prăbuși în fotoliul său, epuizat, cu capul în mîini. Și eu care voiam să ajut producția - gemu el. Să definitivăm odată pentru totdeauna această problemă! Dacă nici directorul general - care a înțeles semnalul presei - care și-a însușit critica - nu mă ajută ca să nu mai modifice planul pe parcurs... atunci cine?

Bietul și nevinovatul director tehnic! Habar n-avea că în aceeași clipă, directorul general al uzinei primea un telefon din partea unui alt director general, funcționar ministerial și autor al articolului din ziarul pomenit.

Directorul general din minister: Alo!... Tovarășul X?... Y la telefon... Spune-mi, te rog, ai băgat motoarele de 350?

Directorul general al uzinei: S-ar putea altfel? Am avut unele greutăți cu șefii sectoarelor care, nemaiașind asigurat decalajul prin desele modificări de plan...

Directorul general din minister: Lasă decalajul... și lasă, te rog, și motoarele de 350, și tot, tot, tot! Pînă la 15 ale lunii viitoare îmi dai 150 de culase de tip A 21, plus...

Directorul general al uzinei: Dar angajamentele, tovarășe director general... Semnalul presei... propriul dv. articol...

Directorul general din minister: Dumneata fă cum te povățulesc eu! Iar dacă nu-mi primești povața, ai să primești dispoziție scrisă! Ce să-i facem, tovarășe director? *Sarcină!*

Radio Urzica

Atențiune atențiune! Aici este postul de satiră și umor „RADIO-URZICA”. Dragi ascultători! Inaugurăm astăzi o nouă emisiune a stației noastre de radio: „Critica la cererea ascultătorilor”.

La cererea conducerii IFET Vatra Dornei, transmitem o aspră și necruțătoare critică... animalelor de muncă ale acestei întreprinderi forestiere care nu vor să pună... copita pentru construcții în propriul lor folos. Astfel, deși conducerea le-a arătat nemăsurată bunăvoință, construind încă din anul 1954 un dispensar special pentru tratamentul animalelor de muncă, pacienții patruzeți n-au înțeles să vină în ajutorul conducerii și să-și construiască, cu propriile lor mijloace, un grajd special amenajat pentru adăpostirea lor, după tratamente și operații. Din această cauză, nici dispensarul construit n-a mai putut funcționa, el fiind transformat în locuință iar maladiile survenite n-au putut fi tratate decât cu... nepăsarea conducerii IFET.

Ca ultim avertisment, transmitem animalelor de muncă romanța „Pocnind din bici pe lângă boi...”, poate că în sfârșit se va urni cineva.

Atențiune, atențiune! Acum este ora... pe care o arată ceasul dumneavoastră. Transmitem în continuare emisiunea de știință și tehnică pentru pionieri și școlari: „Vreau să știu...” de ce tovarășul Hene-

garu Ion, altminteri un foarte bine pregătit mecanic de la Fabrica de biciclete din București, colindă de ani de zile cabinetele tehnice ale M. I. M. C. M., ale Academiei, ale Politehnicii, etc., încercând să-i convingă pe oamenii de specialitate că ideea construirii unui motor cu energie ambiantă, bazat pe principiul unui perpetuum mobile de gradul doi, este folositoare, deși oamenii de știință au constatat de mult că invenția sa folosește la... pierderea timpului celor care o studiază și că ține de domeniul lucrărilor științifico... fantastice?

Apoi, mai „Vreau să știu” de ce numitul inovator persistă totuși, răpind timpul tehnicienilor care au dreptul și datoria să se ocupe de lucruri într-adevăr serioase?

Dragi pionieri și școlari! În continuare, vă vom vorbi despre miște. Există mai multe feluri de miște, dintre care cele mai răspândite sînt „mișca-n sac” și „mișca blîndă care zgîrie rău”. Din această a doua categorie fac parte și „miștele” (niște ghiare de fier) introduse pe fundul canalului de alunecare a buștenilor de pe Valea Ținișului. Conducerea acestui canal de alunecare, conducerea IFET, Cîmpulung Moldovenesc, a alunecat... în neglijență. Și iată cum. Panta canalului a fost prea abrupt construită. Buștenii ce trebuiau să alunece pe canal ajungeau la destinație sfărîmați. Numita conducere s-a lămurit... buștean, și în loc să frîneze neglijența și

să dispună corectarea pantei, a vrut să frîneze viteza de alunecare a buștenilor cu ajutorul „miștelor”. Drept răzbunare pentru faptul că n-au fost consultate în prealabil, „miștele” zgîrie atât de rău, încît buștenii ajung la vale gata spîntecați. Prin această valoroasă inovație, s-a mărit în mod considerabil cantitatea de lemn prețios... pierdut.

Ați ascultat emisiunea „Vreau să știu”... pînă cînd o să mai funcționeze această inovație a conducerii IFET, cea prinsă cu „mișca-n sac”?

Iubiți ascultători, vă prezentăm emisiunea „De toate pentru toți”. În cadrul acestei emisiuni, transmitem obișnuita problemă de matematică. La microfon, ca de obicei, Ionel și Lenuța.

- E vorba, Lenuța dragă, despre adrese și repartiții pe care Direcția de aprovizionare și desfacere din M. I. M. C. M. le trimite D. G. B. M. L. C. și a căror durată medie de parcurs este de ZECE zile deși cele două direcții nu sînt despărțite decât de DOUĂ etaje ale aceleiași clădiri.

- Parcă trebuia să-mi dai o problemă de matematică, nu de birocrație!

- Ai răbdare, Lenuța! Dacă tovarășii Zirimis și Apostolescu de la Direcția de aprovizionare sînt criticați în ședință pentru aceste inadmisibile întîrzieri și-și iau angajamentul că vor găsi o metodă de remediere a întîrzierilor, „metodă” pe care, de altfel o pun în practică imediat după „însușirea” criticii, cît timp îi va trebui acum unei adrese ca să ajungă la etajul de sus?

- Dacă nu-i despart decât două etaje, probabil doar cîteva minute.

- Mai puțin!

- Cîteva secunde?

- Și mai puțin!

- Mai puțin chiar decât cîteva secunde? Imposibil!

- Și totuși așa este! Adresa ajunge la destinație în minus una pînă la minus două zile!

- Nu înțeleg! Asta ar însemna ca adresa să ajungă la destinație chiar înainte de a fi fost redactată!

- E foarte simplu! Tovarășii care au fost criticați au găsit că cea mai bună metodă de remediere a întîrzierilor este... antedatarea adreselor. De exemplu, repartițiile nr. 41610 și 20352, expediate la 6 august, au sosit la 4 august; alta din 30.VII a sosit la 29.VII. etc. etc., adică în minus una pînă la minus două zile. Acuma ai înțeles, Lenuța?

Ca încheiere, transmitem „Buletinul Meteorologic”.

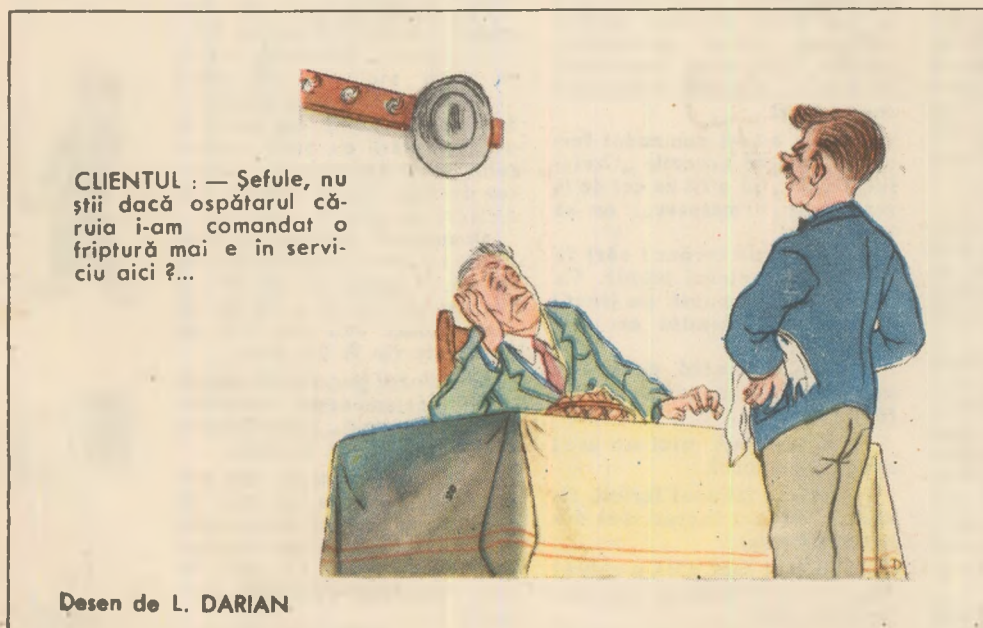
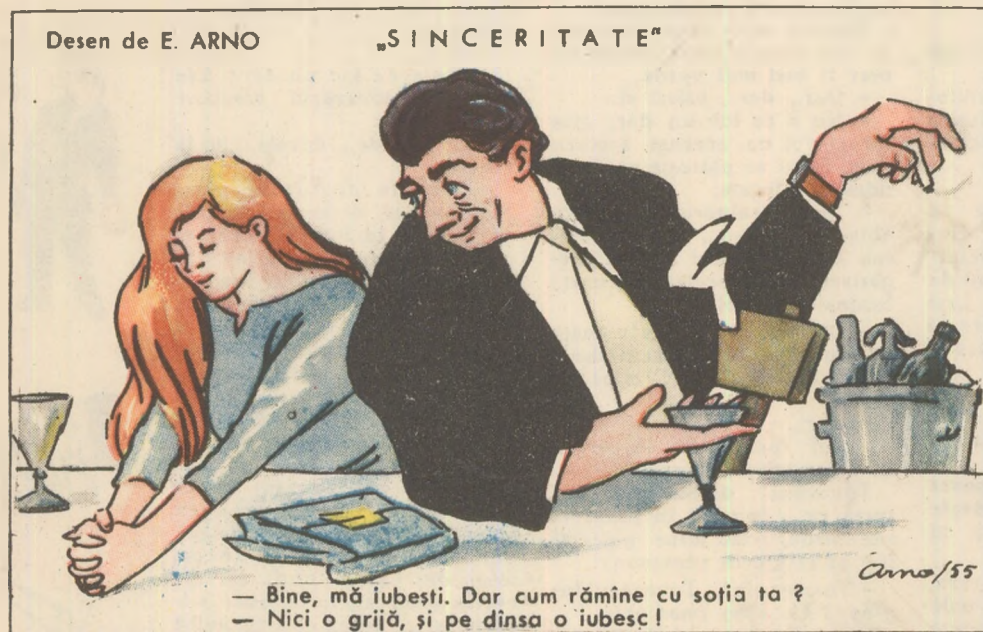
Vremea s-a menținut nefavorabilă, fiind caracterizată prin averse de ploale și ninsoși abundente. Cantități mari de apă și zăpadă au căzut îndeosebi în clădirea administrativă, grajdul, etc. de la Pepiniera pomicolă Calomfirești, raionul Alexandria, și în grajdurile de la G. A. S. Dobrotești, raionul Roșiori. Intemperțiile se datoresc faptului că aceste clădiri au rămas fără acoperiș, construcțiile lor fiind începute mult prea tîrziu de către Trustul regional de construcții locale București și întreprinderea de construcții agrozootehnice, unde adiau curenți mediteranieni de „dolce far niente”, în ciuda repetatelor tunete și fulgere ale Direcției agricole regionale București.

Timpul probabil. Pentru perioada următoare se prevede deteriorarea completă a interioarelor numitelor construcții neterminate la vreme... favorabilă și precipitații violente de... critică, însoțite de descărcări... de responsabilitate pentru pagubele pricinuite!

Acesta este postul de satiră și umor „RADIO-URZICA”. Emisiunea noastră s-a terminat. Am transmis pe unde medii, pe unde lungi și pe unde... o să scoată cămașa vedetele emisiunii noastre.

Emisiunea a fost redactată de

MARIA DAN

DE CE AU AȘTEPTAT NINSOAREA ?

Copiii — să-și reia nevinovata joacă cu omul de zăpadă

- SINGURICA, SINGURICA, ...
PE NINSOARE ?

Bulevardiștii — să-și îmbogățească repertoriul

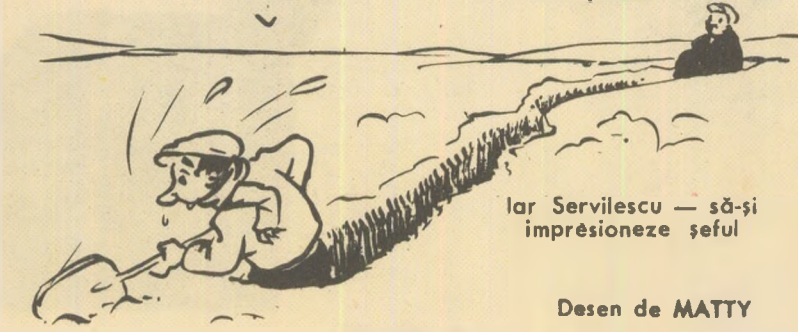
Unii cetățeni — să-și manifeste spiritul gospodăresc

SUS, SUS, SUS,
ÎNTR-O CABANĂ MĂCĂ ...

HIC

Alții — pe cel sportiv

Iar Servilescu — să-și impresioneze șeful

Desen de MATTY

PROVERBE

de C. COSTACHE

Publicăm mai jos câteva interesante proverbe culese de către folcloriștii „URZICII”, după îndelungi cercetări științifice efectuate în orașul Iași, la atelierele C. F. R. Producțiile folclorice de mai jos se numesc proverbe, pentru că faptele pe care le relatează sînt... proverbiale.

Ai carte, ai parte

Acesta e un proverb ceferist. El e foarte răspîndit printre salariații Atelierele C.F.R. „Ilie Pintilie” care ar dori să frecventeze bogata bibliotecă a clubului întreprinderii. Dar dorința lor nu prea poate fi realizată, fiindcă această bibliotecă e mai mult închisă, deoarece tovarășa bibliotecară e utilizată de tovarășul președinte al comitetului de întreprindere ca... femele de serviciu, în afara clubului.

În aceste condiții, cînd salariații dau ochi cu bibliotecara, nu-i mai spun „ai carte, ai parte”, ci „degeaba ai... cărți, dacă ai... parte de un asemenea președinte”.

Spune-mi ce inginer ai, ca să știu... cu inovația cum stai!

Acesta e un proverb mai nou, deci mai puțin cunoscut. El vrea să spună că, la Atelierele C. F. R. „Ilie Pintilie” din Iași, o serie de inovații nu sînt puse în aplicare, dacă muncitorii inovatori nu-i promit inginerului Stan... jumătate din premiul pe care-l vor obține.

Inovatorul Nemțeanu de la cazangerie nu i-a promis... sperțul pretins, și, ca atare, inginerul cu apucături ciubucare nu i-a pus inovația în aplicare.

În asemenea împrejurări, conform legilor folclorice, urmează să i se aplice inginerului Stan proverbul: „Ori Stan, ori căpitan”, care înseamnă: „Ori inginer socialist, ori exploator și afacerist”.

Găina care cîntă seara...

...dimineața n-are ou, — iar fanfara Atelierele C. F. R. „Ilie Pintilie”, care cîntă în fiecare săptămîină pe la toate nunțile din toate comunele raionului, n-are în cadrul întreprinderii nici o activitate.

Acesta nici nu mai e proverb. E o tristă realitate.

Tovarășii care fac parte din această fanfară știu chiar să lipsească de la lucru în zilele cînd cîntă la nunți.

Acestor tovarăși, din această fanfară, trebuie să li se cînte proverbul: „Cite zile vei lucra, atîta leafă vei lua”.

SCRISOARE DESCHISĂ

TOVARĂȘULUI DIRECTOR
AL SECȚIUNII COMERCIALE
A SFATULUI POPULAR AL CAPITALEI

Tovarășe director,

Țin, de la bun început, să-mi cer iertare pentru îndrăzneala de a vă scrie rîndurile ce urmează. Știu foarte bine că sînteți o persoană deosebit de ocupată. Sînteți, la drept vorbind, însuși părintele unei aprovizionări a Capitalei și, în această calitate, e și firesc să fiți asaltat de probleme și griji din mijlocul cărora, dacă această scrisoare v-ar smulge fie chiar și pentru o clipă, răspunzător și de condamnat aș fi exclusiv eu, umil cetățean și neînsemnat consumator, care își propune să vă vorbească despre mălaiul distribuit prin centrul din Piața Kuibîșev al O. C. L. „Pîinea”.

Mălaiul! Ce substanță banală! Să vă mai amintesc istoria acestui derivat gălbui al porumbului, descoperit acum cîteva mii de ani și adus la noi în țară cu secole în urmă? Să vă mai amintesc că la cîteva sute de ani de la această cu totul ștearsă întîmplare, mălaiul

continuă a fi un aliment important pentru o mulțime de cetățeni ca mine și - mai știi - poate chiar ca dumneavoastră? Și nu pentru că n-am avea pîine berechet, de toate culorile, sorturile și formele, începînd de la pîntecoasa „populară” și pînă la frageda și grațioasa franzeluță, cu suita ei de afele, chifle, cornuri, împletite, răsucite, etc. etc. Nu! Ci pentru că mălaiul intră - devăr conține un număr de substanțe deosebit de hrănitoare... pe care dv., totuși, se pare că nu le apreciați.

Nu, vă rog, nu anticipați! Mălai se găsește pe piață din belșug! Și tot prin părinteasca dv. grijă, sînt convinși! Atîta doar, că în unele locuri se găsește mălai în saci, iar în unele... mălai în ghilimele. Ah, tovarășe director, dacăți cunoaște acest mălai în ghilimele! Dar iarăși trebuie să-mi cer iertare! Dumneavoastră nu puteți fi făcut răspunzător de un produs neprevăzut în STAS, și mălaiul în ghilimele nu e trecut în nici un repertoriu ofi-

cial pentru ca dumneavoastră să fi avut vreodată ocazia să luați cunoștință de el. Să vi-l descriu? Mie teamă că v-aș răpi o secundă în plus, o prețioasă secundă pe care v-ați putea-o dedica unei chestiuni mult mai arzătoare: semnarea unei adrese, spre exemplu, sau a unor referate, sau a cine știe căror hîrtii care vă încarcă programul. Am s-o fac totuși!

Mălaiul în ghilimele se compune din bucățele de boabe de porumb în proporție de 50-60 la sută. Se mai compune și din țărțile și din diferite firisoare de dimensiuni variabile, de proveniență necunoscută, cărora unele guri rele le spun impurități! Dar, vă jur tovarășe director că nu sînt impurități! Sînt fire de mătase de porumb spîrtură de coceni, bucățele de apă veritabilă și alte asemenea elemente hrănitoare care, printr-o minuțioasă selecție, ar putea furniza materie primă pentru o sumedenie de rețete casnice.

Ah, tovarășe director, vă implor: coboriți o dată - o singură dată! - din confortabilul dv. birou, intrați în centrul de pîine din Piața Kuibîșev, și cumpărați un kilogram din acest delicios produs apărut pe piață prin mărinimoasa dv. îngăduință! Apoi, duceți-l soției dv. și rugați-o - din partea mea - să vă facă o mămăliguță! Și apoi... *vă rog...* îndrăzniți să și gustați din această delicatete!

Ah, eu am gustat, tovarășe director! Eu - și întreaga mea familie - ne-am delectat cu mămăliguța aceasta, tovarășe director. O singură metahnă avea mălaiul de la centrul respectiv, fapt pentru care îl ținem astăzi ca pe o amintire scumpă a prețioasei dv. griji pentru aprovizionarea populației: nu se putea mînca. Poate că veți îngriji pe viitor de remedierea acestei lipse! Oricum, noi vă rămînem îndatorați pentru atenție și - pentru ultima dată - lertați-ne, dacă v-am deranjat programul și v-am tulburat confortul.

Al dumneavoastră iubitor,
Valeriu Cornea

fost consumator de mălai în ghilimele

Cum văd unii „specializarea femeii la locul de muncă”.

Desen de CIK DAMADIAN

Dragă Urzico,

URZICUȚO,

Trecând prin comuna Remeștea Chiorului (din raionul Someșu Mare, regiunea Bala Mare) am văzut în curtea gospodăriei colective o secerătoare neadăpostită.

Întrebând ce e cu ea, mi s-a spus că au uitat-o acolo tovarășii de la S.M.T. Pribilești, care de obicei nu se prea interesează dacă după terminarea muncilor agricole sînt re-aduse toate mașinile în remize, ca să stea la adăpost, și ca să fie pregătite din timp pentru muncile viitoare.

Eu cred, dragă Urzicuțo, că semetiștii care lasă mașinile neadăpostite nu sînt nici ei la adăpost... de răspundere.

A. Stănescu

calea Cîsnădiei, nr. 1, Sibiu

DRAGĂ URZICUȚO,

Am fost trași pe sfoară de un escroc. Spunea că e artist, că se numește Hugo Mihail Daniieșcu, că a venit la noi în Hîrșova cu o trupă de „varietați” a unuia care își zicea pe afișe „maestrul Geomar din București” și că din trupă mai făceau parte: Eugenia Frunză „solistă a Radiodifuziunii”, Mia Crăciunescu, Geo Prahoveanu „de la Ansamblul de Estradă din București”, Nelu Lascu „acordeonromatic”, „Johnny” Constantinescu „chitară electrică” și alții.

Venind la cooperativa meșteșugărească unde sîntem pictori de firme, numitul Hugo ne-a comandat mai multe afișe-panouri, la care am muncit patru oameni timp de două zile, iar plata urma s-o primim „după spectacol”, în ziua următoare.

Dar în ziua următoare, iar pe Hugo, Geomar și ceilalți de unde nu s-o. O șterseră toți din oraș, noaptea, după spectacol, lăsînd neplătite; munca noastră, impozitul la fisc, chiria localului și gazda la care dormiseră.

Mai rar așa artiști, dragă Urzico! (Adică... așa artiști am vrea să vedem cit mai rar).

N. Drăghici, N. Ivănescu, Radu Constantin și Eleonora Ioan, Hîrșova

URZICO DRAGĂ,

Am învățat cum se curăță griul de neghină.

M-am dus la cooperativa din comuna noastră să valorific două duble și jumătate de griu. Îmi ziceam: dacă o dublă are cam 15 kilograme, înseamnă că am în total 37-38 de kilograme. Dar achizitorul Gheorghe Gidea, cîntărind cu mare iușeală de mîna, a spus: total 30 de kilograme!

Văzînd cum mă fură achizitorul din ochi, l-am reclamat tovarășului președinte al cooperativei. Cîntărindu-mi-se griul din nou, s-a constatat că atrăna... 40 de kilograme. Și atîta mi s-a plătit.

Apoi, fiindcă lucra necîștit, Gheorghe Gidea a fost scos din munca de achizitor. A fost adică înlăturat de la cîntăritul griului, cum se înlătură neghina.

Așa s-a curățat, dragă Urzico, la cooperativa noastră, griul de neghină.

Paulina Nițu
comuna Traian,
raionul T. Măgurele

DRAGĂ URZICO,

Țin să aduc mulțumiri publice „Curățătoriei Chimice” de pe strada Cuza Vodă din orașul nostru, pentru modul prompt și conștiincios cu care își servește clienții.

Am dat la această curățătorie un paltonaș de copil și am fost foarte mulțumită. Întîi, că mi l-a mai dat înapoi. Al doilea, că l-a ținut puțin: numai o lună. Al treilea, că mi l-a restituit absolut intact: fără vreo pată în plus; doar cu pețele pe care le avea și înainte.

Și toate astea, în același preț!

Vorba ceea: curat... curățătorie!

Liza Herșcovici
Str. Cloșca nr. 28, Iași

URZICO,

În comuna noastră s-au în-timplat două evenimente culturale. Îl așteptăm acum pe al treilea.

Primul eveniment l-a constituit gestul frumos al cooperativei „7 Noiembrie” din comuna, care a donat căminului cultural un aparat de radio nou-nouț, care funcționa foarte bine, fără nici un fel de paraziti.

Al doilea eveniment l-a constituit fapta urlită a tovarășului Todiraș, directorul căminului cultural, care a luat aparatul de radio și l-a dus la dumnealui acasă, iar în loc de orice altă activitate culturală ține pe ușa căminului un lacăt.

Al treilea eveniment cultural îl așteaptă acum locuitorii comunei din partea forurilor în drept. Acești locuitori ar fi mulțumiți dacă tovarășul Todiraș ar rămîne acasă și aparatul de radio ar veni la cămin.

Const. Gh. Dobre
comuna Ștefănești
regiunea Suceava

URZICUȚO,

La noi, în satul Gornea, funcționează o școală elementară unde ar trebui să-și ducă munca învățătoarele Dragomir Elena și Miheș Iuliana. Ar trebui... pentru că de fapt ele nu-și duc munca, ci certurile, pînă la limite nepermise. Și asta, pentru că Dragomir Elena e directoare... iar Miheș Elena nu e decît unica soție la un om cu post de răspundere. De unde și rivalitatea. „De ce să-mi comande ea mie și nu eu, ei? Și tot așa, cu de ce, care, cum, știi dumneata cine sînt eu?”, munca nu mai e muncă și toate merg anapoda, inclusiv învățătura copiilor. Fîind deci vorba de învățatură, n-ar fi bine venită o punere la punct din partea organelor în drept, spre... învățatură de minte?

N. Micu
satul Gornea,
raionul Moldova Nouă
regiunea Timișoara

— Ce e cu Violeta?
— I-au intrat fumuri în cap. Zice că așa e la modă tunsoarea...

Desen de V. VASILIU

DRAGĂ URZICO,

Te invit să facem un scurt popas la Comisia de inovații a Întreprinderii Industria bumbacului A.

Să nu te aștepti să găsești aci vrafuri de dosare colbuite, uitate de vreme. Sau inovatori ce așteaptă luni de zile plata inovațiilor.

Nu, de astea n-ai să afli aci. Dimpotrivă, ai să afli metode noi de rezolvare a dosarelor în mod operativ, direct, fără multe forme. Ceea ce reduce la o simplă formalitate acceptarea inovațiilor prezentate de tov. Buse Ion, mastru la sectorul filatură și membru în suscitata comisie.

Deși multe la număr, numai puține din aceste inovații au putut fi extinse. De unde reiese că în schimb comisia... cam întînde așa, cînd este vorba de filatură.

Ce zici, Urzicuțo? N-ar fi cazul să se și rupă... cu formalismul în aprecierea inovațiilor?

S. Nețu
București
Cal. Victoriei 25

„URZICA” REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25. Telefoane:
Secretariatul de redacție 4.28.15.
Secția scrisori 4.60.34, Secția viața internă 4.72.23

Desen de A. PAVEN

POVESTE FĂRĂ CUVINTE

Agentia Associated Press anunță că Statele Unite au obținut conștiința Angliei de a le sprijini în eforturile pe care le fac în vederea menținerii R. P. Chineze în afara O. N. U.

(Ziarele)

CIANKAIȘISTUL : — Cine poate să spună că nu-mi ocup bine locul la O.N.U. ?

Desen de CIK DAMADIAN